

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/447/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5410202536
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5410202536.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: Ing. C. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., W. č. XXXX, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou so sídlom U., ul. R. N.. XXX/XX, proti žalovanému: Združenie región Beskydy so sídlom Žilina, ul. Predmestská č. 1, IČO: 36 148 474, zastúpený splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária VARMUS, s.r.o., so sídlom Čadca, ul. Palárikova č. 83, IČO: 36 863 203, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/79/2010-573 zo dňa 13. apríla 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 7C/79/2010-596 zo dňa 04. júna 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením p o t v r d z u j e .

Žalovaný m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

N a r i a ď u j e okresnému súdu vykonať opravu v označení splnomocneného zástupcu odporcu v úvodnej časti rozsudku, ktorý správne znie: Advokátska kancelária VARMUS, s.r.o., so sídlom Čadca, ul. Palárikova č. 83, IČO: 36 863 203.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom č. k. 7C/79/2010-573 zo dňa 13.04.2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 7C/79/2010-596 zo dňa 04.06.2015 návrh zamietol (výrok I.). Navrhovateľa (ďalej „žalobcu“) zaviazal zaplatiť odporcovi (ďalej „žalovanému“) trovy konania vo výške 500 eur na účet právneho zástupcu žalovaného do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal toho, aby žalovaní 1/ až 3/ (1/ K. W., 2/ Ing. S. D., 3/ W. D. so sídlom v U.) boli zaviazaní doručiť doporučenou zásielkou žalobcovi na adresu jeho trvalého bydliska a vedúcemu služobného úradu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR, 816 44 Bratislava, Špitálska 8, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku list s nasledovným obsahom: Dňa 09.04.2003 sme vypracovali a dňa 14.04.2003 sme doručili Ministerstvu výstavby a regionálneho rozvoja SR sťažnosť na žalobcu Ing. C. K., v ktorej sme uviedli: „Vážený pán minister, predstavenstvo združenia Región Beskydy po oboznámení sa s priebehom finančnej kontroly Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR o použití účelovej dotácie na projekty podporujúce euroregionálne aktivity (24.-26.02.2003) skonštatovalo, že člen kontrolnej skupiny Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR Ing. C. K. konal neštandardne a so zjavnou zaujatosťou. Predstavenstvo Regiónu Beskydy si teda dovoľuje upozorniť nadriadených daného pracovníka Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR na zváženie jeho odbornej spôsobilosti na vykonávanie danej funkcie.“ Náš údaj o neštandardnosti a zjavnej zaujatosti, ako aj hodnotiace úsudky vzťahujúce sa k Ing. C. K. sú nepravdivé a žalobcovi Ing. C. K. sa ospravedľujeme. Zároveň sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť mu solidárne

náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500.000,- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu trovy konania.

Následne v odôvodnení rozhodnutia uviedol dôvody rozsudku sp. zn. 7C/79/2010 zo dňa 13.04.2011 ktorým návrh zamietol. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 8Co/247/2011 zo dňa 31.07.2012 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Taktiež uviedol dôvody, ktoré konštatoval v nasledujúcom rozsudku č. k. 7C/79/2010-453 zo dňa 20.03.2013. Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 11, § 13 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Dokazovanie doplnil k špecifikácii, resp. objasneniu výrazov neštandardne a so zjavnou zaujatosťou. Minimálne z dôkazov (opätovným výsluchom žalovaných 1/, 2, svedka O. J., vyjadrením žalobcu, zápisnicou z č.l. 49 spisu, zápisnicou o výsledku prešetrenia sťažnosti RZZ Holíč z č.l. 52 spisu, stanoviskom kolegyne Ing. J.) je zrejmé, že v prípade žalobcu v priebehu kontroly u žalovaného 3/ možno konštatovať, že tento sa správal neštandardne, resp. vzbudzoval pochybnosti o svojej nezaujatosti, mohol sa javiť s ohľadom na takéto správanie ako zaujatý, teda nie je objektívny v danej veci. Pohnútkou k takémuto správaniu žalobcu nie je v danom prípade podstatná. Navyše v danom prípade nejde zrejme len o jednorázové správanie žalobcu pri vykonávaní jednej kontroly, ale ako vyplýva z vyššie citovaných dôkazov, žalobca sa takto správal viackrát, v zásade všetky vyššie uvedené kontrolované subjekty hodnotia správanie žalobcu obdobe ako žalovaný 3/, a čo považoval súd za dôležité, správanie žalobcu tak hodnotia nielen kontrolované subjekty, ale samotní spolupracovníci žalobcu. Ba dokonca aj sám žalobca pripúšťa minimálne zvyšovanie hlasu. Súd bol názoru, že danom prípade žalobca ako štátny zamestnanec bol aj podľa Etického kódexu štátneho zamestnanca povinný konať s verejnosťou, resp. aj ostatnými zamestnancami čestne, korektne a v súlade so zásadami slušného správania. Pri vyššie uvedenom správaní žalobcu súd považoval sťažnosť žalovaného 3/ za korektnú, nevybočujúcu z medzí prípustnosti a predovšetkým za jeho nespochybniteľné právo podať sťažnosť. Ďalej sa súd zaoberal hodnotením či prejav žalovaného - sťažnosť mohla privodiť žalobcovi nejakú ujmu. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že vzhľadom na formuláciu sťažností a výrazov tam uvedených, sťažnosť sama o sebe nebola spôsobilá privodiť žalobcovi ujmu. Zamestnávateľ totiž postupoval štandardne a sám vykonal zistenie na vysvetlenie pojmov, resp. výrazov uvedených v sťažnosti, teda že konanie žalobcu malo byť neštandardné so zjavnou zaujatosťou. Nevychádzal však pri tom z konkretizácie týchto výrazov z ďalších údajov alebo vysvetlení od žalovaných, ale od svojich pracovníkov - vedúcich kontrolných skupín, resp. z ďalších sťažností, ktoré na žalobcu prišli. Z tohto je zrejmé, že sťažnosť žalovaného 3/ sama o sebe nemohla privodiť žalobcovi žiadnu ujmu a to s určitosťou ani na pracovisku, resp. tak potom ani v iných sférach. Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 8Co/302/2013-483 zo dňa 31.03.2014 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdzuje vo výroku, ktorým súd návrh zamietol ohľadom žalovaného 1/ K. W. a žalovaného 2/ Ing. S. D. z dôvodu nedostatku ich pasívnej legitímácie. Zároveň vo výroku, ktorým súd návrh zamietol ohľadom žalovaného 3/ Združenie región Beskydy so sídlom Žilina, ul. Predmestská č. 1, IČO: 36 148 484 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Pokiaľ sa rozsudok týkal žalovaného 3/, tak mal za to, že okresný súd sa v odôvodnení rozsudku zaoberal iba časťou sťažnosti týkajúcou sa konania neštandardného a so zjavnou zaujatosťou, avšak nedotkol sa jej podstatnej časti, a to napádanie odbornej spôsobilosti na vykonávanie funkcie kontrolóra a skutočnosti, či táto časť obsahu sťažnosti nezasiahla do osobnostných práv žalobcu v nadväznosti na ním už v samotnom návrhu uvádzanú zmarenú možnosť absolvovať výberové konanie na post riaditeľa Odboru kontroly Ministerstva výstavy a regionálneho rozvoja SR. Taktiež okresný súd, pokiaľ dospel k záveru, že žalobca ako štátny zamestnanec bol aj podľa Etického kódexu štátneho zamestnanca povinný konať s verejnosťou, resp. aj s ostatnými zamestnancami čestne, korektne a v súlade so zásadami slušného správania a že správanie žalobcu nemožno hodnotiť ako štandardné, resp. korektné a mohlo vzbudiť pocit neobjektívnosti, teda zaujatosti, prinajmenšom v časti týkajúcej sa posúdenia správania sa žalobcu podľa Etického kódexu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko zo spisu nevyplýva vykonanie takéhoto dôkazu. Odvolací súd teda nariadil okresnému súdu prehodnotiť výsledky doterajšieho dokazovania, zaoberať sa výsluchom svedkov vypočutých počas celého konania začatého na návrh žalobcu v roku 2003 a tiež doplniť dokazovanie vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej sa odbornej spôsobilosti žalobcu a možného zásahu do jeho osobnostných práv, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy a tiež vo vzťahu k ním uvádzaným pracovným možnostiam prípadne vykonať ďalšie navrhované dokazovanie v potrebnom rozsahu a vo veci opätovne rozhodne.

Následne súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a listinnými dokladmi založenými v spise. Zároveň uviedol, ktoré ďalšie dôkazy predložil žalobca. Súd, pokiaľ ide o odôvodnenie svojho rozsudku, zotrval na dôvodoch uvedených v rozsudku č. k. 7C/79/2010-453 zo dňa 20.03.2013 a vzhľadom na viazanosť rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 31.03.2014 č. k. 8Co/302/2013-483 odôvodnenie

doplnil citáciou ustanovení § 1 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, najmä písm. f/, n/ a p/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe. Mal za to, že práve na vzhľadom vyššie citované zákonné ustanovenia zákona o štátnej službe, nie je potrebné vykonávať dôkaz oboznámením sa s Etickým kódexom štátneho zamestnanca. Považoval za pravdivé, že v konaní bol oboznámený článok 60 spisu, kde sú konštatované ustanovenia Etického kódexu štátneho zamestnanca, ktoré sú prakticky totožné so zákonnými ustanoveniami, ktoré súd vyššie citoval. Navyše však súd tým, že ani sa neoboznámil s Etickým kódexom štátneho zamestnanca chcel zvýrazniť tú skutočnosť, že jednať čestne, nestranné, vládne, korektné a slušne je povinnosťou každého zamestnanca štátneho orgánu bez ohľadu na to, či je prijatý nejaký Etický kódex, ako napr. pri štátnych zamestnancoch alebo nie (napr. u sudcov). Väčšina uvedených charakteristík konania by mala byť dokonca vlastná pre konanie každého človeka, v zásade ide o axiómu, kde túto skutočnosť nie je potrebné preukazovať. Z uvedeného vyplýva, že aj v konkrétnom prípade bolo jednoznačné, že žalobca bol pri vykonávaní kontroly povinný vykonávať štátnu službu nestranné a politicky neutrálne, zdržať sa pri vykonávaní štátnej služby a mimo nej všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť štátnej služby alebo ohroziť dôveru v jej nestrannosť, prípadne nestrannosť rozhodovania, správať sa slušne k predstaveným, k ostatným štátnym zamestnancom a zamestnancom služobného úradu a v služobnom styku s fyzickými osobami a právnickými osobami. Poukázal na to, že už v predchádzajúcom rozsudku uviedol, prečo má za to, že zo strany žalobcu o zákonom o štátnej službe predpokladané správanie nešlo. Určité vady svojho správania pripustil samotný žalobcu, resp. aj svedkovia, resp. účastníci, ktorých výpovede boli uvedené a bolo právom žalovaného na takéto správanie žalobcu sa sťažovať. Samotná sťažnosť však nemohla spôsobiť žalobcovi ujmu, nakoľko o intenzite neštandardnosti či zaujatosti bol povinný vykonať šetrenie zamestnávateľ a ten vychádzal predovšetkým zo zistení svojich pracovníkov - spolupracovníkov žalobcu a na základe ich výpovedí bolo možné začať disciplinárne konanie voči žalobcovi. Pokiaľ ide o druhú vetu sťažnosti, v ktorej žalovaný uvádza, že si „dovoľuje upozorniť nadriadených daného pracovníka MVaRR SR na zváženie jeho odbornej spôsobilosti na vykonávanie danej funkcie“, súd považoval za potrebné prisvedčiť žalovanému, že skutočne žalovaný nehodnotí odbornú spôsobilosť žalobcu ani jednoznačne nekonštatuje, že by tento odbornú spôsobilosť nemal, nevyvára tu žiadny hodnotiaci úsudok, naopak výslovne toto ponecháva na zváženie zamestnávateľovi žalobcu, aby tento zvážil odbornú spôsobilosť žalobcu. Táto veta teda s určitosťou nemohla žalovanému (správne žalobcovi - poznámka odvolacieho súdu) spôsobiť žiadnu ujmu, nakoľko pri riešení sťažnosti bol povinný zamestnávateľ komplexne zhodnotiť celú situáciu, čo aj urobil. Je jednoznačné, že žalovaný mal právo podať sťažnosť, urobil to korektným a nehanlivým spôsobom a akým spôsobom posúdil a vyriešil sťažnosť zamestnávateľ (disciplinárne konanie voči žalobcovi), resp. výsledok sťažnosti u zamestnávateľa žalobcu nemožno dávať do príčinnej súvislosti napr. s nemožnosťou zúčastniť sa výberového konania. Vzhľadom na viaceré sťažnosti na žalobcu, z rôznych kútov Slovenska po vykonaných kontrolách, začaté disciplinárne konanie, resp. konania, ale predovšetkým vzhľadom na ich výsledok nemožno podľa súdu konštatovať príčinnú súvislosť medzi sťažnosťou a vzniknutou ujmu, nech tu už ide o ujmu materiálnu, alebo napr. nemožnosť zúčastniť sa výberového konania. Sťažnosť žalobcu nebola žiadnym protiprávnym úkonom - dokazovaním nebolo preukázané, že išlo o nepravdivé tvrdenia, sledovala legitímny cieľ ochrany pred nevhodným správaním štátneho úradníka, resp. upozornenie na takéto konanie zamestnávateľa, čo aj bolo iniciované sťažnosťou treba od samotnej sťažnosti odlíšiť, pretože vzťah medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou ujmu musí byť bezprostredný, a nie sprostredkovaný. Pokiaľ žalobca aj vo svojej poslednej výpovedi popisuje konanie zamestnávateľa, ktoré považuje za diskriminačné, tak je zrejme, že sa mohol domáhať nápravy priamo voči zamestnávateľovi, pokiaľ na základe sťažnosti konal protiprávne, avšak nie priamo proti žalovanému. Aj z výpovede žalobcu je zrejme, že práve konanie zamestnávateľa voči sebe považuje za také, ktoré mu spôsobilo ujmu, avšak príčinu vidí len v sťažnosti žalovaného ani sa nepokúsil vysvetliť, prečo práve len sťažnosť žalovaného mu mala spôsobiť ujmu, pokiaľ tých sťažností bolo samostatne podaných viac a voči iným subjektom sa náhrady ujmy nedomáha. Vzhľadom na skutočnosť, že účastníci už produkovali len dôkazy v minimálnej miere, súd doplnil odôvodnenie v intenciách rozsudku odvolacieho súdu a opätovne rozhodol tak, že žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a žalobcu zaviazal k úhrade trov konania vo výške 500 eur. Dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré krátil vyčíslené trovy právneho zastúpenia vo výške 1.760,97 eur na sumu 500 eur, súd videl v celkových sociálnych a finančných pomeroch žalobcu, ale predovšetkým v skutočnosti, že tento už bol povinný a zaviazaný zaplatiť v súvislosti s prejednávaním tejto veci trovy konania vo výške 3.721,16 eur, a teda nedôjde k ujme ani na strane právneho zástupcu žalovaného.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorý navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

V odvolaní vytykal súdu, že v napadnutom rozsudku na 16 stranách opisuje predchádzajúce rozhodnutia, na ďalšej strane opisuje ustanovenia zákona č. 312/2001 Z. z. a bez toho, aby rešpektoval pokyn odvolacieho súdu z rozsudku z 31.03.2014, neprehodnotil dôkazy, nevykonal ďalšie dôkazy, ale rozhodol rovnakým spôsobom, ako v pôvodne zrušenom rozsudku s úplne rovnakými dôvodmi. Súd takto postupoval v rozpore s ust. § 226 O. s. p. Pri rovnakom rozhodnutí súdu prvého stupňa, s rovnakými dôvodmi a pri nerešpektovaní ust. § 226 O. s. p. mu nezostáva nič iné, len zopakovať dôvody odvolania, ktoré viedli v konečnom dôsledku k jeho úspechu v odvolacom konaní v časti týkajúcej sa žalovaného. Súd prvého stupňa oproti dôvodom predchádzajúceho rozsudku vo vzťahu k žalovanému upustil od opakovania pojmu „neadekvátnosť správania“, napriek tomu hodnotí jeho správanie počas výkonu kontroly ako správanie, ktoré bolo v rozpore s ustanoveniami zákona o štátnej službe, keď poukazuje na to, ako bol on povinný sa správať pri vykonávaní kontroly. Citáciou pojmov zo zákona o štátnej službe ale súd nevymedzil jeho konkrétne správanie sa počas výkonu kontroly, pričom z napadnutého rozsudku nie je možné ustáliť, akým spôsobom mal porušiť ust. § 53 ods. 1 písm. f/, n/, p/ zákona č. 312/2001 Z. z., keď práve tieto ustanovenia sú v dôvodoch napadnutého rozsudku zvýraznené, ale z rozsudku už nie je možné zistiť, ako súd dospel k záveru, resp. k zisteniu, že jeho správanie počas kontroly nebolo nestranné, že sa nezdržal všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nestrannosť, prípadne nestrannosť rozhodovania, nešpecifikoval, v čom sa on nesprával slušne v služobnom styku s fyzickými osobami a právnickými osobami.

K tvrdeniu žalovaného vo svojom písomnom podaní, že konal neštandardne a so zjavnou zaujatosťou žalobca uviedol, že mu nebolo nikdy preukázané, že výkon jeho pracovnej činnosti pri spornej kontrole bol neštandardný a zaujatý. Ak niekto takto popisuje činnosť kontrolóra, tak potom musí popísať neštandardnosť a zaujatosť správania kontrolóra. Sťažovateľ v sťažnosti absolútne nešpecifikoval neštandardné a jeho zaujaté konanie. Všeobecne je kontrola úkon, pri ktorom prevažujúca časť kontrolovaných subjektov má obavy, že kontrola „niečo nájde“. Tieto obavy sú spravidla spojené s nervozitou pracovníkov kontrolovaného subjektu a so snahami vytvoriť prostredie, ktoré môže kontrolu ovplyvniť pri riešení sporných zistení v prospech kontrolovaného subjektu. Kontrola je potom sprevádzaná najmenej servilným správaním dotknutých osôb, ktoré sa prejavuje ponúkaním občerstvenia, pozývaním na obed či večeru. On odmietol ponuky na spoločenský obed, zachoval sa profesionálne a jeho professionalista sa stala podkladom pre obsah nenávistej sťažnosti a obvinenia z „neadekvátneho“ správania sa pri kontrole.

V ďalšej časti odvolania žalobca uviedol rovnaké dôvody ako v odvolaní zo dňa 15.05.2013 (č.l. 465 spisu) proti rozsudku okresného súdu č. k. 7C/79/2010-453 zo dňa 20.03.2013, ktorý sa týkal žalovaných 1/ - 3/. V odvolaní preto uvádza „žalovaní“ namiesto „žalovaný“. Uviedol, že pokiaľ bol v sťažnosti obvinený z „neštandardného a zaujatého konania“, nie je v nej špecifikovaná zaujatosť a jej prejavy ani neštandardnosť a jej prejavy. Poznamenal, že jeho osoba nebola pracovníkom kontrolovaného subjektu a preto jeho zaujatosť mohli namietat pred samotným výkonom kontroly alebo v priebehu kontroly. Ak žalovaní používali určité slová vo svojej sťažnosti, tak by primárne mali poznať ich význam a v konaní pred súdom preukázať, v čom kontrola žalobcom nemala bežnú (dobrú) úroveň. Okrem subjektívnych pocitov konkrétnych fyzických osôb, ktoré sú činné v orgánoch žalovaného 3/ nebol vykonaný žiadny dôkaz preukazujúci skutkový základ pre hodnotiaci úsudok o kontrole, podľa ktorého nemala „bežnú (dobrú) úroveň“. Tiež žalovaní nepredložili žiaden dôkaz na preskúmanie skutkového základu o hodnotiacom úsudku o jeho zaujatosti. Ak sa takéto hodnotenia objavujú v sťažnosti potom ide o zlý úmysel sťažovateľa a takýto prejav sa nemôže domáhať ochrany spadajúcej pod slobodu prejavu. Neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv bol vykonaný formou zneužitia petičného práva a vzhľadom na jeho obsah znížil jeho profesionálnu česť. Žalobca vytykal súdu, že stretom (kolíziou) jeho osobnostného práva a slobody prejavu sa nezaoberal. Pokiaľ súd v napadnutom rozsudku poukazuje na Etický kódex štátneho zamestnanca a povinnosti z neho vyplývajúce ide o nepreskúmateľné tvrdenia súdu prvého stupňa, pretože žiaden Etický kódex čítaný v priebehu pojednávania znovu nebol a potom mu nie je zrejmé z pohľadu akého Etického kódexu posudzoval súd jeho správanie pri výkone kontroly. Podľa žalobcu súd aj nevyčerpal celý petit žaloby a vôbec sa nezaoberal skutkovými tvrdeniami, ktoré sú obsiahnuté v žalobe súvisiacimi so spochybnovaním jeho odbornosti pre výkon kontrolnej činnosti žalovanými v spornej sťažnosti. O tejto časti žaloby v rozsudku nie je ani zmienka. Táto skutočnosť robí rozsudok súdu prvého stupňa nepreskúmateľným.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Odvolací súd v prvom rade poznamenáva, že vec preskúmaval podľa ustanovení uvedených v zákone č. 160/2005 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý zákon nadobudol účinnosť dňom 01.07.2016 a to vzhľadom na ust. § 470 ods. 1, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že účinky procesných úkonov uskutočnených do 30.06. 2016 ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Zároveň súd v odôvodnení prispôbil terminológiu novej právnej úprave.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas strana v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 362 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno podať týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 a contrario, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a rozsudok súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a to z nasledovných dôvodov:

6. V danej veci malo listom žalovaného z 09.04.20102 adresovaným Ing. László Gyurovszký, minister MVRR SR, Špitálska 8, Bratislava dôjsť k zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti v dôsledku čoho žiadal uloženie povinnosť ospravedlniť sa mu spôsobom uvedeným v žalobe a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000.000,- Sk.

V liste zo dňa 09.04.2003 označenom ako „Sťažnosť na pracovníka kontrolnej skupiny MVRR SR“ je uvedené nasledovné: „Vážený pán minister, predstavenstvo združenia Región Beskydy po oboznámení sa s priebehom finančnej kontroly MVRR SR o použití účelovej dotácie na projekty podporujúce euroregionálne aktivity (24.-26.02.2003) skonštatovalo, že člen kontrolnej skupiny MVRR SR - Ing. C. K. konal neštandardne a so zjavnou zaujatosťou. Predstavenstvo Regiónu Beskydy si teda dovoľuje upozorniť nadriadených daného pracovníka MVRR SR, na zváženie jeho odbornej spôsobilosti na vykonávanie danej funkcie. Sťažnosť bola poslaná na vedomie Ing. O. H., vedúcemu Služobného úradu MVRR SR a C. L. riaditeľovi Odboru kontroly MVRR SR. V liste zo dňa 03.06.2003, ktorý je označený ako „Odpoveď na Vašu sťažnosť zo dňa 09. apríla 2003“ podpísaný C. L., riaditeľom odboru kontroly MVRR SR sa uvádza: „Odbor kontroly MVRR SR prešetril Vašu sťažnosť na člena kontrolnej skupiny Ing. C. K.. Výsledkom je Zápisnica o prešetroaní sťažnosti zo dňa 06. mája 2003. Na základe výsledku prešetrovania je podaný návrh na disciplinárne konanie voči členovi kontrolnej skupiny Ing. C. K.. Vaša sťažnosť je opodstatnená“.

7. Občianskoprávna ochrana vyplývajúca z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka sa poskytuje proti takým neoprávneným zásahom, ktoré sa dotýkajú mravnej integrity osobnosti občana tým, že môžu znížiť jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahov k spoluobčanom, k spolupracovníkom a ohroziť jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Nie je pritom rozhodujúce akým spôsobom došlo k takémuto zásahu do mravnej integrity občana. Ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka chráni každého proti rozširovaniu nepravdivých alebo znevažujúcich tvrdení bez rozdielu toho, či takýmto tvrdeniam došlo formou písomnou, napr. sťažnosťou, tlačou, rozhlasom a pod.

8. Zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem relevantných zásahov, stanovuje ale znaky správania zasahujúceho do osobnosti (objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a príčinná súvislosť medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv). Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby upustil o od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie (viď § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ktorým súd žalobu žalobcu zamietol, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalobca konštatuje, že súd prvej inštancie po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, doplnil zistenie skutkového stavu vecí, dokazovanie vykonal v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti právneho základu uplatnenia nároku žalobcu z porušenia jeho práva na ochranu osobnosti. Následným zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka. Primerane právne preto vysvetlil, že žalovaný mal právo kritizovať žalobcu a teda podať sťažnosť zamestnávateľovi žalobcu čiže žiadať o prešetrovanie postupu žalobcu. Urobil to korektným a nehanlivým spôsobom. Sťažnosť

nevybočovala z medzí prípustnosti. Určité vady svojho správania pripustil aj žalobca resp. aj svedkovia či žalovaní 1/ a 2/. Žalovaný v liste nehodnotí odbornú spôsobilosť žalobcu, ani nekonštatuje, že by tento odbornú spôsobilosť nemal. Ponecháva zväzenie odbornej spôsobilosti na zamestnávateľovi žalobcu. Neboli teda preukázané nepravdivé tvrdenia v sťažnosti. Sťažnosť bola zamestnávateľom žalobcu hodnotená ako opodstatnená. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva preto jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd tak dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

10. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu odvolací súd dodáva, že k vzniku občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo len v ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny) a musí tu existovať príčinná súvislosť medzi zásahom a vzniknutou ujmou na chránených osobnostných právach fyzickej osoby. Právo podať sťažnosť je jednoznačne právom či už fyzickej alebo právnickej osoby, kde v zásade je postup upravený aj príslušným zákonom (v čase podania sťažnosti zo strany žalovaného 3/ zákon č. 152/1998 Zb. o sťažnostiach). Realizácia ústavou zaručeného petičného práva nevyklučuje neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti, rovnako ústavou garantovaného. Inak povedané petičné právo je ústavne zaručené a uplatnené podľa práva iba za predpokladu, že nezasahuje neoprávnené do iných základných práv; ak je petičné právo zneužitú, ide o neoprávnený zásah do osobnosti druhého. Nebolo preukázané, že by toto právo žalovaného bolo ním zneužitú. Sťažnosť bola urobená primeraným spôsobom adresovaná príslušnému orgánu. Slovné spojenia a výrazy nemožno považovať za také, ktoré by narušili alebo len ohrozili osobnostné práva žalobcu. Sťažnosť žalovaného nie je spôsobilá zásahu do osobnostnej sféry žalobcu aj preto, že nebola zverejňovaná a dozvedel sa o nej iba úzky okruh osôb kompetentných na jej vybavenie. Aj podľa odvolacieho súdu tak sťažnosťou žalovaného nedošlo k neoprávnenému zásahu, nebola splnená ani jedna zo základných podmienok pre vznik zodpovednostného vzťahu a úspešnosť satisfakčnej žaloby.

11. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. Námietku žalobcu, že súd v rozhodnutí len opisuje predchádzajúce rozhodnutia, opisuje ust. zákona č. 312/2001 Z. z. a postupoval v rozpore s ust. § 226 O. s. p. považoval za nedôvodnú. Odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku vo vzťahu k žalovanému konštatoval, že sa v odôvodnení rozsudku zaoberal iba časťou sťažnosti týkajúceho sa konania neštandardného a so zjavnou zaujatosťou, avšak nedotkol sa jej podstatnej časti a to napádanie odbornej spôsobilosti na vykonávanie funkcie kontrolóra a skutočnosti či táto časť obsahu sťažnosti nezasiahla do osobnostných práv žalobcu v nadväznosti na ním už v samotnom návrhu uvádzanú zmarenú možnosť absolvovať výberové konanie na post riaditeľa odboru kontroly Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR. Okrem toho i to, že posúdenie sa správania sa žalobcu podľa Etického kódexu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd tak vytkol súdu, že nevyčerpал obsah celej sťažnosti, ktorá mala byť zásahom a poukázal na nenáležité vykonané dokazovanie. Nevyslovil však záväzný právny názor k posúdeniu zásahu v zmysle v tom čase účinného ustanovenia § 226 O. s. p., ktorý by súd prvej inštancie nerešpektoval. Aj napriek tomu, že súd v odôvodnení rozsudku uvádza dôvody všetkých predchádzajúcich rozsudkov, ktoré boli vydané (len zákonným sudcom) a odvolacím súdom zrušené a vrátené, z odôvodnenia vyplýva aj to, že zotrval hlavne na dôvodoch uvedených v poslednom rozsudku č. k. 7C/79/2010-453 zo dňa 20.03.2013, ktorý doplnil o dôvody hodnotenia časti sťažnosti, v ktorej je napádaná odborná spôsobilosť žalobcu na vykonávanie funkcie kontrolóra tak ako mu to uložil odvolací súd. Rozsudok preto ako celok spĺňa všetky kritéria kladené na zákonné rozhodnutie v čase jeho vydania (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Súd sa podľa odvolacieho súdu zaoberal aj stretom petičného práva s právom na ochranu osobnosti keď zvažoval na základe konkrétnych okolností daného prípadu intenzitu a primeranosť výroku. Žalobca následne opakujúc dôvody svojho prechádzajúceho odvolania nedôvodne namieta aj nepreskúmateľnosť rozsudku v tom, že súd v napadnutom rozsudku poukazuje na Etický kódex štátneho zamestnanca a povinnosti z neho vyplývajúce a že nevyčerpал celý petit žaloby.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

14. Vychádzajúc z ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodol len o nároku úspešného žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania a pomere jeho úspechu vo veci t.j. v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia.

15. Odvolací súd nariadil súdu prvej inštancie vykonať opravu zrejmej nesprávnosti v označení splnomocneného zástupcu žalovaného v úvodnej časti rozsudku a to v zmysle ust. § 224 vety prvej CSP. Okresný súd uviedol JUDr. Jozef Varmus, advokát so sídlom F., ul. N. č. XX pričom správne má byť Advokátska kancelária VARMUS, s.r.o., so sídlom Čadca, ul. Palárikova č. 83, IČO: 36 863 203. Vyplýva to z oznámenia o zmluve predaji podniku a výpisu z obchodného registra (č.l. 510 a 511 spisu).

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) - 0 (proti).

Poučenie:

Poučenie o odvolaní: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).